

*Skaitytojų
pamėgtas*

A tropical resort pool at sunset. The sky is a vibrant orange and yellow, reflecting on the water. Palm trees and other tropical vegetation are visible in the background. In the foreground, there are lounge chairs and a pool ladder. The overall atmosphere is warm and relaxing.

Pavydas
Sandra Brown

Alma littera

Prologas

Ki Vestas, Florida, 1988 m.

Sūdyti sausainiai ir sardinės sudaro valgiaraščio pagrindą; dar pridėk drūtą žiurksūrio galvą bei košerinių krapų ūglius ir turėsi keturis svarbiausius patiekalus. Nieko prabangesnio ir būti negali.

Šitokios nuostatos iš Hečo Volkerio nebūtum išmušęs net su lazda. Jo saulės nuplikytą, vėjų nugairintą marmūzę pamilti galėtų nebent gorgona. Čiaumodamas naktipiečius ir markstydamasis nuo kiekvieno vėjo šuoro, jis varpė žvilgsniu horizontą.

Hečas dairėsi žaibų, kurie pranašauja artėjančią audrą. Pakrantėje jos nebuvo nė ženklų, bet kažkur tolumoje ji jau tvenkėsi, kaupė jėgą, siurbė drėgmę iš jūros, kurią vėliau nutėkš ant žemės kartu su vėjo genamu lietumi.

Bet tai bus vėliau. Kol kas jaunas mėnuo kyburiavo virš prieplaukos giedroje padangėje, o žvaigždės beveik stebė neonines reklamas. Tik Hečo taip lengvai neapmausi. Jo kaulai pajusdavo artėjančią orų permainą anksčiau už barometrą. Audrą užuosdavo dar nepasirodžius nė vienam debesėliui, burei dar tik laukiant pirmojo gūsio. Retai kada spėdamas orus apsirikdavo. Ir dabar žinojo – prieš aušrą pliūptels lietus.

Nikotino nuspalvinti dantys susmigo į raugintą agurką, liežuvį užliejo česnakinis sūrymas, kurį užgožė atkąstas gabalas sūrio. Geriau nebūna! Jis niekaip negalėjo suprasti žmonių, pasiryžusių pakloti visos savaitės algą už valgį, kurį galėtum sutalpinti į antpirštį (ir dar liktų vietos), kai už pusantro dolerio galima prisikirsti nė kiek ne blogiau – jo galva, net ir geriau. Tegu juos skradžiai!

Be abejo, tokie moka ne vien už produktus, bet ir už iškrakmolytas baltas staltieses, išlaiko patarnautojus automobilių stovėjimo aikštelėse bei auskaruotus ir pasipūtusius lyg gulbinai padavėjus, kurie varto akis, tartum gavę šlapiu skuduru, jei išdrįstų paprašyti riekelės duonos. Moka už prancūzišką keverzonę valgiaraštyje prie patiekalų iš žuvies filė, kurią normalūs žmonės vadina tiesiog „dienos laimikiu“. Tokių poniškų lesyklų jam teko matyti viso pasaulio uosuose. Pora išdygo ir čia, Ki Veste, o šių jis nekenė už viską labiausiai.

Šiandien, šiokiadienio vakarą, gatvės buvo apytuštės – turizmo sezonas ėjo į pabaigą. „Ačiū tau, Viešpatie, už malonius mažmožius!“ – mintyse tarstelėjo Hečas, trūktelėdamas iš „Pepsi“ skardinės ir paniekinamai atsiriaugėdamas ant visų pasaulio turistų, ypač ant tų, kurie malėsi po Ki Vestą.

Kasmet jų čia atidūgzdavo tūkstantiniai spiečiai: išsiteplioję kremais nuo saulės, dvokiančiais tarsi beždžionės siusiukas, tarškantys vaizdo kameromis, tąsantys iš paskos užsiožnavusius vaikus, kurie kur kas mieliau Orlande džiaugtųsi sukurtais disneilendo stebuklais negu pačiais gražiausiais saulėlydžiais Žemėje.

Hečas neįstengė tokiems kvaišoms sukrapštyti nieko geresnio už panieką: penkiasdešimt savaitių per metus lieti prakaitą, kad likusias dvi dar labiau nertumeisi iš kailio bandydamas gerai praleisti atostogas! Gerokai mažiau suprantamas buvo jų ryžtas už tokią šunišką laimę prie darbatalių prirakinti savo perblyškusias sėdynes...

Deja, nuo jų priklausė jo gyvenimas. Hečui tai buvo didelė moralinė dilema: turistų invazijos jis nekenė visa siela, bet be jų negalėjo apsieiti.

Dalis pinigų, kuriuos atostogautojai paklodavo už tai, kad pri-triukšmaudavo pilną jo gimtąjį miestą, nubyrėdavo Volkeriui pri-klausančiai įmonei „Jūrų iškylos“ ir nuomos punktui. Jis juos aprū-pindavo vamzdeliais ir nardymo akiniais, nuomojo valtis, plukdydavo toliau į jūrą žūklauti po vandeniu. Sugrįžę savo saulėj nušutusius snukius įamžindavo drauge su žuvimi, kurią, ko gero, labiau pribai-gdavo asiliškas fotografavimasis negu atsiseikinimas su vandenynu.

Šįvakar verslas merdėjo, tačiau bent jau buvo ramu. Apėmė tikra palaima. O tokia būseną tikrai negali skųstis, nes jo darbo nepalyginasi su tarnyba prekybos laivuose, kurių kajutės ankštos, perpildytos ir nė ženklo jokio privatumo. Šitokio gyvenimo jis iki soties atsikando, ačiū. Hečui Volkeriui vienatvės ir ramybės niekada nebuvo per daug.

Valčių prielaukoje vanduo buvo ramus tarsi ežere. Pakrantės žibintų atspindžių nedrumstė nė bangelė. Kartkartėmis sugirgždėdavo kokios burvaltės stiebas, jo ausį pasiekdavo telefono skambutis kurioje nors iš priešvartuotų jachtų. Protarpiais pasigirdavo vienas kitas muzikos akordas ar mušamųjų dūžiai iš prielaukos naktinių klubų. Viską gaubė netylantis automobilių eismo ošimas. Bet šiaip buvo ramu, ir nors piniginiu požiūriu tai reiškė, kad laukia viena iš liesesnių savaitių, Hečas buvo nieko prieš.

Šįvakar jis būtų galėjęs uždaryti pašiūrę ir drožti namo, bet laukė sugrįžtant vienos valtės. Septynių su puse metro ilgio motorlaivį išnuomojo kažkokiems piemenims, jei taip galima pavadinti dvidešimties su trupučiu metų vaikigalius. Jam jie į vaikus tiktų. Du vaikinai ir mergina – Hečo galva, sprogus mišinys visokiomis aplinkybėmis.

Vaikigaliai buvo įdegę ir liekni, patrauklūs ir iš pasitikėjimo savi mi beveik skiauterėti. Hečui pasirodė, kad iš visos trijulės nė vienas nebuvo spėjęs susitepti sąžiningu darbu. Visi buvo vietiniai ar bent čia prigiję – Hečas matė juos nebe pirmą kartą.

Lipdama į motorlaivį prieš pat saulėlydį, trijulė jau buvo apygirtė ir dar ant pečių atsitempė porą ledo dėžių, sunkių kaip švinas – taip buvo sulinkę. Galima drąsiai kirsti lažybų, kad tose dėžėse kliuksėjo svaigalai. Nė vienas jų nesirengė žūklauti, jūron trenkėsi tik tam, kad kelias valandas palėbautų ir paištirkautų, – jų sumanymą Hečas Volkeris permatė kiaurai. Jis dar dvejojo, ar išnuomoti tokiai šutvei motorlaivį, bet beveik tuščia kasa įkalbėjo išvelgti juose paskutinį krislį blaivaus proto.

Išlydėdamas griežtai įspėjo valtyje negerti, o jie atsakė „nuoširdžiomis“ palūkininko šypsenuomis ir patikino, kad nieko panašaus neketina daryti. Vienas jų net susirietė, vos suturėdamas juoką. Jo

galvoje Hečo žodžiai tikriausiai nuskambėjo kaip dygaus senio pamokslavimas. Kitas saliuotodamas šūktelėjo: „Klausau, tamsta!“

Padėdamas merginai įlipti Hečas visa širdimi vylėsi, kad ji žino, į kokią kelionę leidžiasi. Veikiausiai žino. Ją irgi buvo matęs – daug kartų ir su daugeliu vyrų. Pirato akies raištis būtų pridengęs daugiau negu jos bikinio kelnaitės. Hečas nebūtų vyras, jei nebūtų pastebėjęs, kad liemenėlę ji dėvėjo itin retai.

Ir jau kurį laiką.

Dar jiems tebesant prieplaukoje, vienas vaikinų pačiupo liemenėlę, iškėlė aukštyn ir ėmė mojuoti tarsi pergalės vėliava. Jos pastangos susigrąžinti nuplėštąją bikinio dalį baigėsi žaidimu „kai pagausi, bus tavo“.

Stebėdamas iš prieplaukos iššlerpiančią motorlaivį, Hečas palingavo galva ir pasijuto laimingas, kad niekad neturėjo dukters, kurios skaistybę būtų reikėję sergėti.

Skardinėje beliko viena sardinė. Hečas ją išžvejojo iš aliejaus dažinio, paklojo skersai sūdyto sausainio, prispaudė paskutiniu marinuoto agurko griežinėliu ir sūrio nuolauža, negailėdamas apliejo tabasko padažu, užvožė dar vienu sausainiu, susimetė viską burnon ir nukratė nuo barzdos trupinius.

Gardžiuodamasis žvilgsniu užkliuvo už prieplaukos. Nuo atsivėrusio vaizdo beveik užspringo, sausainis įstrigo ryklėje, iš burnos išsiveržė žodžiai: „Ką, velniai rautų, jis ten išdarinėja?!“

Nespėjus baigti sakinio, pratisas artėjančio motorlaivio kauksmas tiesiog nuspyrė Hečą nuo kėdės.

Jis puolė pro duris vėjų nuobliuotos pašiūrės, kurioje glaudėsi jo nuomos punktas. Nesukramtytam sumuštinui garmant į skrandį, Hečas skuodė krantine prie vandens, mojuodamas rankomis ir riaumodamas motorlaivio kapitonui, tikriausiai kokiam turistui iš sausringos valstijos, kad smarkiai viršija greitį, pažeidžia reikalavimą nesukelti prieplaukoje bangų ir kad šitoks elgesys kainuos riebią baudą, jei ne poilsį už grotų.

Tuomet Hečas atpažino motorlaivį. Tai buvo jo laivas! Kažkoks pusgalvis išdarinėja cirkus su dailiausiu ir didžiausiu jo laivu!

Hečas paleido salvę riebių keiksmų, užsilikusių galvoje po daugelio metų tarnystės prekybos laivyne. Pala, tuoj nutvers tuos vaikigalius už pakarpos, ir tie prakeiks dieną, kada buvo išneršti į pasaulį. Tegu jis senas, bjaurus ir sukumpęs, tegu jo smilkiniai jau apšarmoje, o po nelemtos dvikovos su peiliu mojavusiu kubiečiu ėmė šlubuoti, bet su pora neapsiplunksnavusių paplūdimio dendžių susitvarkys greitai.

– Aš jums parodysiu, mižniai neraliuoti!

Net kirtęs plūduru juosta, motorlaivis lėkė kaip lėkės. Tebeskuto pirmyn. Tik per plauką nekliudė trylikos metrų burinės jachtos, o ši it pašėlusį pašoko suptis ant sukeltų bangų. Gelbėjimo valtis pokštelėjo į milijonus kainavusią jachtą, iš jos gelmių ant iščiustyto denio pažiuro gyventojai su naktinėmis kepuraitėmis ir ėmė plyšauti ant nutrūktgalvio jūreivio.

Jaunuoliui už vairaračio Hečas pagrūmojo kumščiu. Girtas pusgalvis kaip kamikadzė ginė motorlaivį tiesiai priep্লাukon, bet staiga užčiaupė variklį ir užkirto vairalazdę kairėn. Nuo pasvirimo virš vandens kyštelėjęs orasraigtis išmetė salvę putų.

Hečas vos spėjo liuoktelėti į šalį, kai motorlaivis rėžėsi į krantinę. Jauniklis nustrakaliojo laipteliais žemyn nuo vairaračio, nušoliavo slidžiu deniu, užšoko ant priep্লাukos tiltelio, parkrito užkliuvęs už lentgalio ir gal porą metrų ropojo keturiom.

Hečas tarsi vanagas stvėrė jį už pečių ir atvertė aukštelninką kaip žuvelioką, kurį rengėsi išmėsinėti. Tiesą sakant, jei būtų turėjęs filė paruošoms skirtą peilį, tikriausiai būtų perrežęs nuo kirkšnies iki stemplės nė nemirktelėjęs. Laimė, po ranka tebuvo tirada keiksmų ir grasinimų.

Tačiau žodžiai įstrigo gerklėje.

Iki pat šios akimirkos Hečas matė vien motorlaivį, jungos nutrūktgalviškumą ir greitį, su kuriuo įgriuvo į priep্লাuką. Jis visiškai neskyrė dėmesio jaunuoliui, stovėjusiam už vairaračio.

Tik dabar pastebėjo, kad vaikino veidas buvo kruvinas. Jo kairioji akis taip užtinusi, jog neįstengė prasimerkti. Į skutelius sudraskyti marškinėliai laikėsi ant jo liekno liemens tarsi šlapias skuduras.

– Padėkite man! Dėl Dievo, padėkite! – išlemeno jis nubraukdamas Hečo ranką nuo peties ir mėgindamas pašokti ant kojų. – Jie – ten! – tęsė karštingai mosteldamas jūros pusėn. – Jie liko vandenyne. Nepajėgiau jų surasti... Jie... Jie...

Hečui sykį teko matyti, kas nutinka žmogui, kurį užpuola ryklis. Tuomet jam pavyko ištraukti nelaimėlį iš vandens, rykliui spėjus nukąsti tik kairiąją koją. Vyriškis tebebuvo gyvas, bet visiškai paklaikęs, krečiamas šoko, iš siaubo jūroje palikęs vidurius, riaumojo nesuprantamus kliedesius, o kraujas kibirais plūdo ant smėlio.

Šio jaunuolio akyse Hečas atpažino lygiai tokį patį siaubą. Nebuvo čia nė lašo darymosi, vaidybos ar įkaušusio skiauterėtumo, kaip jam pasirodė iš pradžių. Vaikišcias, – tas pats, kuris maivydamasis prielaukoje saliuotavo, – dabar iš baugesio buvo paklaikęs.

– Nurimk, sūnau, – pasakė Hečas švelniai supurtydamas jį už pečių. – Kas ten nutiko? Kokioj baloj tavo bičiuliai?

Jaunuolis užsidengė veidą rankomis, kurios, kaip Hečas pastebėjo, irgi buvo kruvinos ir subraižytos, ir prapliupo nevaldomai kūkčioti:

– Vandeny!..

– Iškrito per bortą?

– Taip! Jėzau, taip!..

Įsisprendęs atšlepsėjo šliurėtas vyriškis, nuo kurio taip trenkė odekolonu, kad kiekvienai save gerbiančiai kekšei būtų pasirodę per daug. Visa jo apranga tebuvo po išdribusiu, juodais garbanotais gaurais apžėlusiu pilvu paspraustos maudymosi kelnaitės „Speedo“. Ant dešiniojo riešo tabalavo stora aukso apyrankė, kalbėjo jis pro nosį šiaurės rytų tartimi. Kaip tik tokia, nuo kurios Hečui visada paniždavo kumščiai.

– Nedaug trūko, kad tas šiknius būtų nugramzdinęs mano jachtą! Ką, po velnių, jis ten išdarinėjo?!

– Vaikis sužeistas. Juos ištiko nelaimė.

– Ir dar kokia! Jis išskobė šoną manajai „Dinky Doo“!

Netrukus pasirodė ir vyriškio palydovė – su bikiniu, aukštakulniais, dirbtiniais papais bei įdegimu. Ji atkulniavo abiejose pažastyse nešina po pudelį. Šunėkai su rožiniais kaspinėliais ant ausų vienas per kitą piktai kiauksėjo kaip užsukti.

– Paskambinkit į „911“, – paliepė Hečas.

– Aš noriu žinoti, ką šitas gaigalas dabar darys su mano...

– Skambinkit!

Hečo kontora dvokė sardinėmis, džiovinama marihuana, pastipusio mis žuvimis ir variklio tepalu. Viduje tvyrojo nemaloni kaitra. Rodės, kad pasiūrėje trims vyrams nepakaks deguonies, nes paprastai čia alsuodavo tik vienas.

Grindys buvo užgriozdintos žvejojbos ir nardymo reikmenų dėžėmis, lynų ringėmis, žemėlapiais ir jūrlapiais, atsarginėmis dalimis. Čia pat riogsojo sena kaip pasaulis geležinė spinta su stalčiais dokumentams, į kurią Hečas dirsčiodavo itin retai. Dar stovėjo jo darbo stalas, ištrauktas iš nuskendusio laivo ir nupirktas aukcione už trisdešimt dolerių.

Motorlaivį apdaužęs vaikinukas jau porą kartų žiaukčiojo tualete, bet Hečas sumojo, kad šleikštulį veikiausiai kelė patirtas nervinis sukrėtimas, o ne brendis, kurio jam slapčia įpylė ir liepė maktelėti, kai niekas nematė.

Tiesa, jis buvo daug išlenkęs ir be brendžio – pats prisipažino pakrantės apsaugos pareigūnui, kuris jį šiuo metu kvotė. Pirmoji buvo Ki Vesto policija, turėjusi ko paklausti dėl avarijos prieplaukoje. Tada jo ėmėsi pakrantės tarnybos inspektorius, norėjęs sužinoti, kas nutiko motorlaivyje, kad du vaikinuko bičiuliai atsidūrė už borto.

Jis pasakė abiejų vardus, kokio amžiaus, kur gyveno. Hečas patikrino, ar duomenys sutampa su tuo, ką abu jaunuoliai buvo užrašę motorlaivio nuomos sutartyje, ir inspektoriumi patvirtino, kad jis nemeluoja.

Įsileisti svetimus žmones į savo privačią erdvę Hečui buvo koktu, bet sykiu džiaugėsi, kad nebuvo išprašytas palaukti lauke, kol įstatymo vyrai apklaus tą bernioką. Prieplaukoje knibždėjo spiečiai žioplių, kuriuos nelaimės kvapas viliojo tarsi mėšlas muses. Drauge ten pridyrė tiek įvairiausio plauko uniformuotų vyrų, kad katė pelės nebūtų išdrįsusi vyti.

Savu kailiu patyręs ne vieną uostamiesčio cypę įvairiuose žemynuose, Hečas jautė nenumaldomą priešišumą uniformoms ir pažymėjimams. Lygiai taip pat jis vengė ir visokios valdžios ar viršenybės. Jei žmogui nebeleidžiama gyventi pagal savas taisykles, gėrio ir blogio pajautą, kam tuomet toks gyvenimas apskritai reikalingas? Toks požiūris jį visam margam pasauly patupdydavo už gročių, bet savo filosofijos jis nekeitė.

Vis dėlto šįkart Hečas neturėjo kur trauktis: teko visą reikalą atiduoti į pakrantės apsaugos ir vietos policijos rankas, kuri dabar kvotė vaikėžą ir paskelbė jo draugų paiešką bei gelbėjimo vają – šitai jie sugeba.

Ir aklas matytų, kad vaikinukas balansavo ant visiško pakrikimo ribos. Farai irgi suvokė, kad jis gali subyrėti į šipulius, jei pernelyg rems prie sienos. Kas tada? Tad mėgindami jį apraminti ir išpešti atsakymus elgėsi gana padoriai.

Jis vis dar tebemūvėjo maudymosi glaudėmis ir avėjo sportbačius, iš kurių ant šiurkščių grindlenčių sunkėsi jūros vanduo. Davęs brendžio, Hečas dar užmetė jam ant pečių antklodę, bet vaikis jau buvo ją nusipurtes, o sykiu nusiplėšęs ir sudraskytą palaidinę.

Bernioko dėmesį patraukė lauke pasigirdę bėgančio žmogaus žingsniai ir susijaudinęs balsas. Jis su viltimi ištempė kaklą ir įsistebeilijo į duris.

Bet žingsniai nutolo nė nestabtelėję. Trumpam nusigręžęs, iš Hečo puodelio gurkštelėjęs kavos, inspektorius atsisuko ir iškart perprato jo žvilgsnį.

– Mums bus pranešta, kai tik kas nors bus sužinota, sūnau.

– Jie turi būti gyvi, – jo balsas nuskambėjo tarsi žmogaus, kuris ilgai bandė perrėkti audrą. Šen bei ten vidury žodžio garsas užlūž-

davo. – Niekaip negalėjau jų sutemoje rasti... Ten buvo velniškai tamsu...

Jaunuolio akys šokinėjo nuo Hečo prie inspektoriaus ir atgal.

– Bet jų visiškai nebuvo girdėti. Šaukia iš visų jėgų... Kodėl neatsiliepė?.. Kodėl nešaukė pagalbos? O gal jie... – jis nepajėgė balsu ištarti to, ko visi labiausiai bijojo.

Inspektorius vėl atsisėdo ant taburetės, kurią buvo pasistatęs greta vaikio kėdės. Tas sėdėjo sukumpęs. Keletą minučių inspektorius nepratarė nė žodžio, tik palengva siurbė kavą: šliurpt, šliurpt...

Siurbčiojimas Hečą taip siutino, kad norėjosi sprogti iš vidaus, bet jis nė nekrustelėjo. Nuo šiol visa tai yra įstatymo sergėtojų reikalas. Jo motorlaivis buvo apdraustas. Aišku, dabar laukia šūsnyš popierių ir susitikimas su įtariu žalos vertintoju dryžuotu kostiumu, bet galų gale viskas susitvarkys. Gal net bus geriau negu iki šiol.

Vis dėlto vaikinuko likimas jam neatrodė toks rožinis. Joks draudimas jo gyvenimo nebesugrąžins į ligšiolines vėžes. O dėl poros jo bičiulių, kurie, regis, liko vandeny, tai Hečas apskritai didelių vilčių nepuoselėjo. Padėtis buvo beviltiška.

Jis pažinojo keletą už borto iškritusių vyrų, kurie išgyveno ir pasakojo, ką patyrė, bet nedaug tokių buvo. Įkritus jūron verčiau iškart nuskęsti, nes tai lengva mirtis. Nustipti iš šalčio trunka kur kas ilgiau. O plėšrūnų akimis tesi gardus kšnis vandenyje.

Pakrantės apsaugos inspektorius glostinėjo delnais apdaužytą kavos puodelį ir leidosi ieškoti esmės.

– Kaip čia atsitiko, kad nesikreipei pagalbos per motorlaivio radiją?

– Kreipiausi. Tai yra bandžiau, bet man nepavyko.

Inspektorius akimirką žiūrėjo į ribuliuojančią kavą.

– Pora laivų tavo pagalbos šauksmą išgirdo ir liepė palaukti, bet atplaukę tavęs neberado.

– Tikriausiai aš jų neišgirdau... – vaikinukas paskersavo į Hečą. – Turbūt nelabai įdėmiai klausiausi, kai jis rodė, kaip veikia siųstuvas.

– Brangoka klaida.

– Taip, pone.

– Nenuolsime per daug nuo tiesos pasakę, kad vėtytas ir mėtytas jūreivis nebūsi, ką?

– Vėtytas?.. Ne, pone. Bet dar niekada jokių bėdų neturėjau.

– Gerai, o dabar viską klok apie tas muštynes.

– Kokias muštynes?

Inspektorius pašaipiai purkštelėjo:

– Nereikia tų siusiukų, sūnau, galim juos praleisti. Iš tavo akies liko užtinęs kamuolys. Nosis pamušta, lūpa irgi. Krumpliai nubroz-dinti. Kaip muštynės atrodo, man gerai žinoma, aišku? Tad gana žaidimų.

Jaunuolio pečiai ėmė krūpčioti. Iš akių pasipylė upeliai, bet jis nė nesistengė sulaukyti ašarų ar nusišluostyti varvančios nosies.

– Susikibot dėl merginos? – pasiteiravo inspektorius kiek švelnesniu balsu. – Ponas Volkeris sakė, kad jos būta lėlytės. Mergužėlė bernvakariui pagardinti, kaip jis apibūdino. Kieno iš jūsų ji buvo, jei buvo?

– Ta prasme, kieno mergina? Niekieno, pone. Šiaip draugė.

– Ar judu su draugu susipešėt dėl jos dėmesio?

– Ne, pone. Ne visai taip... Tai yra, ne dėl jos viskas prasidėjo.

– Tuomet dėl ko?

Vaikinas šniurkštelėjo nosimi, bet nepratarė nė žodžio.

– Nori ar nenori, verčiau išklok viską dabar, – paragino inspek-torius ir spustelėjo. – Vis tiek išpešim.

– Buvom įkaušę.

– Aha...

– O tada... tada, – vaikinukas ištiesė kaklą, žvilgtelėjo į Hečą, tada vėl į inspektorių ir susijaudinęs ištarė: – Jis – mano geriausias draugas.

– Aišku, tai kas gi nutiko?

Jaunuolis nulaižė nuo viršutinės lūpos sukrekėjusias seiles.

– Jis pašėlo. Visiškai išsikraustė iš proto. Niekad jo tokio nebu-vau matęs.

– Kokio?

– Pasiutusio. Pavojingo. Tarytum būtų susipykęs su protu.

– Susipykęs su protu?

– Taip, pone.

– O ką padarei, kad įsiutęs susipyko su protu?

– Nieko! Vienu metu jiedu nusileido į kajutę. Palikau juos dviese, kad nekliudyčiau, suprantat?

– Kad nekliudytum? Jiedu mylėjosi?

– Na, taip... Abu iš tiesų atleido vadeles ir iš širdies įsijautė. Bet staiga be niekur nieko jis pakilo viršun ir puolė prie manęs.

– Be jokios priežasties? Tiesiog atėjo ir puolė?

Vaikinukas visu kūnu linktelėjo.

– Išvažiavom paūžti. Pasidžiaugti gyvenimu. Nesuprantu, kaip viskas galėjo taip staiga apvirsti aukštyn kojom. Prisiekiu, kaip Dievą myliu, nesuvokiu... – įkniubo sutalžytu veidu į delnus ir vėl prapliupo raudoti.

Inspektorius atsigrėžė į Hečą, tarsi prašydamas patarimo. Šis atsakė klausiamu žvilgsniu, kurių velnių į jį spokso? Galų gale nebuvo jis nei patarėjas, nei tėvas. O jau užvis labiau nebuvo nei pakrantės apsaugos inspektorius, nei faras. Su juo neturėjo nieko bendro.

Hečui nepratarus nė žodžio, inspektorius jo pasiteiravo, ar turi ką pridurti prie jaunuolio parodymų.

– Ne.

– Jūs pats matėte ar girdėjote juos pešantis?

– Nemačiau nieko daugiau, išskyrus tris žmones, patenkintus savimi ir gyvenimu.

Inspektorius vėl atsisuko į vaikną.

– Geriausi draugai be niekur nieko nesimuša. Net jei būna padauginę. Apsikeiksnoti, porą kartų apsikumsčiuoti – pasitaiko, sutinku. Bet garas išsiveržia ir karštis atlégsta, ką?

– Tikriausiai, – atsakė jaunuolis niūriai.

– Gerai. Pakalbėkim tada visiškai atvirai ir iki galo. Sutariam? Ar girdi mane? Dėl ko kilo muštynės?

Vaikis per jėgą nurijo seiles.

– Sakau jums, tiesiog ėmė ir puolė mane.

– Nejaugi?

– Aš tik gyniausi, nieko daugiau. Prisiekiu, – išmurmėjo. – Nenorėjau su juo muštis. Juk mes linksminomės.

– Tai kodėl jis tave puolė?

Vaikis papurtė galvą.

– Juk pats suvoki, kad netiesą sakai, ar ne, sūnau? Tu gerai žinai, kodėl jis tave užpuolė. Pasakyk man. Dėl ko tavo geriausias draugas taip įsiuto, kad pradėjo tave talžyti?

Gal dvidešimt sekundžių kambaryje tvyrojo visiška tyla, ir pagaliau jaunuolis išmurmėjo vieną vienintelį žodį.

Hečas nebuvo visiškai tikras, ar gerai nugirdo, nes berniukui prakalbus pašiūrės langą sudrebino pirmasis jo išpranašautos audros dundesys. Be to, nugirstas žodis atrodė pernelyg keistas atsakymas į inspektoriaus klausimą.

Inspektoriui veikiausiai irgi taip pasirodė. Jis papurtė galvą nesuvokdamas ir palinko artyn, kad geriau išgirstų.

– Pakartok dar sykį, tik garsiau, sūnau...

Vaikinas pakėlė galvą ir atgalia ranka nubraukė nosį. Krenkštelėjo. Sumirksėjo, mėgindamas kuo taikliau vienintele atsimerkiančia akimi nusitaikyti į inspektorių.

– Pavydas, – tarstelėjo šiurkščiai. – Nieko daugiau. Viskas dėl pavydo.

P. M. E.

*Šv. Onos sala, Džordžijos valstija,
2002 m. vasario mėn.*

1 skyrius

– Negali būti, kad nėra!

Marisa Materli Rid nekantriai barškino tušinuku per užrašų knygutę, kurioje spėjo išraizgyti įvairiausių trikampių ir kilpelių grandinę. Kiek žemiau keliais brūkštelėjimais primetė knygos viršelio eskizą.

– Sakėte P. M. E.?

– Tiksliai taip.

– Dovanokite, ponija, sąrašė tikrai nieko panašaus nėra. Keliskart peržiūrėjau.

Mintis, kaip galėtų atrodyti knygos viršelis, – autobiografinė autorės išpažintis apie slogius santykius su įbroliu, – Marisai šovė belaukiant, kol telefonų informacijos operatorė suras reikiamą numerį. Paprastai vos keliolika sekundžių trunkantis skambutis tęsėsi jau kelias minutes.

– Vadinasi, šiame rajone P. M. E. nėra?

– Nėra nė viename rajone, – atsakė operatorė. – Peržvelgiau visas Jungtines Valstijas.

– Gal tai įmonė, ne būstas?

– Tikrinau abiejuose sąrašuose.

– Gal čia įslaptintas numeris?

– Būtų nurodyta, kad priklauso tokiai kategorijai. Tokių inicialų mūsų duomenų bazėje nėra. Jei žinotumėte pavardę...

– Deja, nežinau.

– Tuomet apgailėstauju.

– Ačiū už pastangas.

Suglumusi Marisa metė žvilgsnį į viršelio eskizą ir jį visą subraukė. Kad ir koks būtų viršelis, ta knyga jai nelipo prie širdies. Įspūdį nuodijo kraujomaišos motyvas, ir jai atrodė, kad panašų boddėjimąsi išgyvens didelė dalis skaitytojų.

Vis dėlto redaktorius, į kurio rankas pakliuvo rankraštis, tryško entuziazmu. Iškeltoji tema autoriui garantuotai pelnys kvietimus į televizijos ir radijo laidas, vieną kitą straipsnį žurnaluose, gal net bus pasiūlyta sukurti kino scenarijų. Net jei kritikai turėtų pastabų, knygos siužetas toks kutenantis, kad tiražas neabejotinai augs kaip ant mielių. Kiti įtakingi „Matherly Press“ leidyklos darbuotojai pritarė redaktoriaus požiūriui, tad Marisa nusileido daugumai. Ką gi, jie lieka skolingi.

Perspektyva prastumti ką nors savo jai vėl priminė „Pavydo“ prologą, kurį permetė akimis tądien popiet. Atrado jį atmetų rankraščių krūvoje. Jie dulkėdavo jos kabineto lentynoje mėnesių mėnesius, kol atsirasdavo šiek tiek laiko dar kartą juos peržvelgti ir išsiųsti nekantraujantiems autoriams po standartinį neigiamą atsakymą. Įsivaizduodama, kokį nusivylimą patiria rašytojas, gavęs tokį šaltą, anoniminį ir visiškai abejingą palinkėjimą „tolesnės kūrybinės sėkmės“, ji manė, kad kiekvienas jų nusipelno bent kelių jos dėmesio minučių.

Be to, visada egzistavo neįtikėtina galimybė tame kapinyne atkapstyti naują Steinbeką, Folknerį arba Hemingvėjų. Tai amžina kiekvieno redaktoriaus svajonė.

Marisai pakvipo bestseleriu. Be menkiausios abejonės, tuose dvylikoje prologo puslapių buvo parako. Jis užkūrė Marisą labiau nei bet kuris pastaruojų metu skaitytas rankraštis. Labiau nei bent sykį spausdintų autorių darbai, kuriuos laikė atskirame segtuve, ir, žinoma, kur kas labiau nei pro akis praslydusi pradedančiųjų rašliava.

Ją pagavo smalsumas, o būtent to tikimasi iš prologo ar pirmo knygos skyriaus. Prologą skaitė įnikusi, apėmė noras susipažinti su likusia istorijos dalimi. „Ar ji apskritai parašyta?“ – spėliojo. Ar bent padaryti apmatai? Ar tai pirmasis autoriaus bandymas regzti romaną? Ar kada nors mėgino kitokį žanrą? Kokia nuomonė jį arba ją lydi? Ar iš viso kas nors jį arba ją pažįsta?

Apie autoriaus lytį nebuvo jokios užuominos, bet jos vidinis balsas kuždėjo, kad tai tikriausiai būsiąs jis. Hečo Volkerio vidinis monologas „lipo“ prie dygaus šio personažo būdo ir buvo artimas vyriškai mąstysenai. Įvykiai parodyti poetiškos, nors ir aplamdytos, jūreivio sielos akimis.

Kita vertus, šiuos puslapius atsiuntė visiškai nepatyręs žmogus, kurio niekas nemokė, kaip leidėjui pateikti rankraštį. Pamintos visos įprastos taisyklės: neįdėtas vokas su priklijuotu pašto ženkle ir užrašytu autoriaus adresu; trūko laiško su turinio santrauka; nebuvo nei telefono numerio, nei namų, nei pašto dėžutės, nei elektroninio pašto adreso – tik tie trys inicialai bei pavadinimas salos, apie kurią Marisai nieko neteko girdėti. Kaip autorius tikėjosi parduoti savo rankraštį, jei nebuvo jokios galimybės su juo susisiekti?

Ji pastebėjo, kad ant voko buvo keturių mėnesių senumo pašto antspaudas. Jei autorius šį prologą pasiuntė kelioms leidykloms, kuri nors jau galėjo būti jį nupirkusi. Vien dėl to rašytoją reikėjo kuo greičiau surasti: arba ji gaišta laiką, arba pataikė ant daug žadančio žmogaus. Vienaip ar kitaip, šitai reikėjo išsiaiškinti negaištant.

– Dar nebaigėi?

Jos kabinio kabineto tarpduryje pasirodė Nojus „Armanio“ fraku.

– Kad tave, kaip tau tinka!.. – sučiulbo Marisa.

Žvilgtelėjusi į laikrodį ant savo stalo, ji susigriebė visiškai užsimiršusi ir jau kaip reikiant pradėdanti vėluoti. Pirštais persibraukdama plaukus, savikritiškai prunkštelėjo:

– Man prireiks nemažos restauracijos...

Prieš dvidešimt du mėnesius jos vyrų tapęs vyriškis uždarė duris iš vidaus ir perėjo per kabinetą. Numetęs ant stalo reklamos žurnalą, atsistojo jai už nugaros ir ėmė masazuoti kaklą bei pečius.

– Sunki diena?

– Tiesą sakant, ne pati juodžiausia. Buvo tik vienas posėdis, popiet. Daugiausia laiko praleidau švarindama tą lentyną, – mostu parodė atmestų rankraščių pusėn.

– Nori pasakyti, kad skaitai tą šlamštą? Marisa, – subarė ją švelniai, – kurių galų? Juk „Matherly Press“ laikomasi nuostatos nepriimti nieko, kas pristatyta ne per agentą.

– Taip, tvarka tokia, bet kadangi „Matherly“ esu aš, – panorėjusi galiu taisykles apeiti.

– Labai gražu. Mano žmona – anarchistė, – paerzino jis pasilenkdamas pabučiuoti jai kaklą. – Jei jau planuoja maištą, tai gal galėtum jį pasukti linkme, kuri išjudintų mūsų verslą. Dabar gi piktnaudžiauji vertingu mūsų leidėjos ir vyresniosios viceprezidentės laiku.

– Koks bjaurus titulas! – tarstelėjo ir nusipurė. – Skamba, tarsi būčiau senamadiškas, burnos gaivikliais pradvisęs žarsteklis su ortopediniais batais.

Nojus nusikvatojo.

– Priešingai – tai skamba oriai ir labai tinka velniškai užimtai įtakingai moteriai.

– Sykiu gudriai ir gundančiai – du dalykai, kuriuos praleidai.

– Savaime suprantama. Bet liaukis mėginusi nusukti kalbą. Kurių galų vargti su makulatūros krūva, prie kurios neprakaituoja net žemiausio rango redaktorai?

– Todėl, kad tėvas mane mokė gerbti kiekvieną, kuris bando rašyti. Net jei žmogaus talentas kelia abejonių, jo pastangos nusielpo dėmesio.

– Ne man nuneigti garbiojo Danielio Materlio filosofiją.

Nepaisydama priešiškos Nojaus nuostatos, Marisa buvo nusiteikusi kapstyti toliau. Gal šis darbas ir neduos vaisių, bet tik kruopštus triūsas daugiau nei prieš šimtmetį padėjo Materliui įkurti leidyklą. Nojus iš šių archajiškų įpročių šaipėsi, nes pats nebuvo Materlių kraujo. Jis šeimos nariu tapo tik vedęs Marisą, o tai paaiškino, kodėl jo požiūris į tradiciją atsainesnis.

Materlių gyslomis tekėjo kraujas, sumišęs su rašalu. Pagarba pastarajam, regis, laikėsi šeimos genuose. Marisa tvirtai tikėjo, kad jos šeimos meilė ir susižavėjimas spausdintu žodžiu bei rašytojais buvo kertinė jų, kaip leidėjų, sėkmės ir ilgaamžiškumo priežastis.

– Gavau būsimo straipsnio juodraštį, – pranešė Nojus.

Ji kilstelėjo atneštą žurnalą su paženklinytu puslapiu. Atsivertusi pagyrė:

- Šauni nuotrauka!
- Geras fotografas.
- Tiksliau, geras modelis.
- Dėkui.

– „Nojui Ridui keturiasdešimt, bet jį nesunku supainioti su jaunesniais“, – Marisa balsu perskaitė straipsnio ištrauką. Atsilošusi permetė jį kritišku žvilgsniu. – Sutinku: atrodo kaip vakar atšventęs trisdešimt devynerius.

– Labai juokinga!..

– „Kasdienės treniruotės „Matherly Press“ leidyklos sporto salėje, o tai viena iš naujovių, įdiegtų prieš trejus metus bendrovėje dirbti pradėjusio Rido, saugo metro aštuoniasdešimties centimetrų kūno lieknumą ir grakštumą.“ – Autorė akivaizdžiai įsimylėjusi. Tarp jų kas nors kada nors yra buvęs?

Nojus sukrizeno.

- Nieko nė kvapo.
- Ką gi, ji – viena iš nedaugelio.

Jų vestuvių dieną Marisa kandžiai pastebėjo, kad vieno labiausiai geidžiamų miesto viengungių gedi šitokia kariauna vienišų moterų, jog net keista, kad Šv. Patriko katedros nepuošia juoda drobulė.

- Ar ji pasivargino paminėti tavo indėlį į „Matherly Press“ verslą?
- Skaityk toliau.

– Pažiūrėkim... „žilstantys smilkiniai suteikia jo išpūdingai išvaizdai papildomo žavesio...“ ir taip toliau. Matau, kad pono hipnotizuojančioms manieroms ir žavesiui apdainuoti žodžių kišenėj neieškota... Ar tu tikras, kad?.. A! Štai čia kažkas... „Prie „Matherly Press“ vairo jis stovi drauge su savo uošviu, gyva leidybos pasaulio legenda Danieliu Materliu, kuris yra bendrovės pirmininkas ir vadovas, bei savo žmona Marisa Materli Rid, kurią tvirtina turint neprikaištingų literatūrinės nuojautos ir redaktoriavimo įgūdžių.

Rido įsitikinimu, būtent ji bendrovei užtarnavo bestselerių leidyklos statusą, – ji šypsodamasi pakėlė akis. – Ar tai tavo žodžiai?

– Ir dar daug kitų, kurie čia netilpo.

– Tuomet labai labai ačiū.

– Pasakiau tik tiesą.

Perskaičiusi savimeilę kutenančio straipsnio likutį, Marisa atidėjo žurnalą į šalį.

– Viskas labai miela, bet begiedodama ditirambus ji praleido du svarbius tavo biografijos faktus.

– Būtent?

– Visų pirma, kad esi puikus rašytojas.

– Knyga „Nukariautieji“ jau seniai trenkia naftalinu.

– Nesvarbu, ją būtina paminėti visur, kur tik išspausdinamas tavo vardas.

– O kas tas antrasis dalykas? – paklausė jis nejučia pasišiaušusiu balsu, kuris subjurdavo, kai ji užsimindavo apie jo pirmą ir paskutinį išspausdintą romaną.

– Be to, ji nė žodžiu neužsiminė apie tavuosius pasakiškus masažavimo įgūdžius...

– Jie visi – tamstos paslaugoms.

Užsimerkusi Marisa panarino galvą ant šono.

– Gal gali truputį žemiau toj pusėj... Ai! Taip, čia.

Jam galingu nykščiu spustelėjęs tašką tarp Marisos menčių, įtampa raumenyse ėmė sklaidytis.

– Tu visa susisukusi į mazgą, – pareiškė. – Matai, ką reiškia kiaurą dieną šniukštinti po tą šiukšlių krūvą?

– Beje, atrodo, kad pastangos gali atsipirkti. Netyčia akis užkliuvo už vieno dalyko, nuo kurio negaliu atsiplėšti.

– Juokauji?

– Nė kiek.

– Grožinis gabalas?

– Grožinis. Turiu tik prologą, bet jis tikrai intriguoja. Ten pradama nuo...

– Mažute, galėsi man viską smulkiai papasakoti, bet jei nenorime vėluoti, tau teks gerokai pasiskubinti.

Pabučiavęs į viršugalvį pradėjo trauktis, bet Marisa sulaukė jo rankas ir nukėlusi nuo pečių priglaudė prie krūtinės.

– Ar šis vakaras privalomas?

– Beveik.

– Gal galėtume vieną praleisti? Tėtis jau atsiprašė, kad neis.

– Kaip tik todėl mudu ten turime pasirodyti. „Matherly Press“ užsakytas staliukas. Dvi tuščios kėdės kris į akis. Vienas iš mūsų autorių šiandien apdovanojamas.

– Jį lydės agentas ir redaktorius. Bus kam paploti, – dabar ji Nojaus rankas prispaudė sau prie krūtų. – Paskambinkime, kad susirgome. Keliaukime namo ir užsidarykime nuo viso pasaulio. Atsikimšime butelį vyno – kuo pigesnis, tuo geriau. Išoksime į sūkurinę vonią ir sukirsime po picą. Pasimylėsime... Ne miegamajame, o kokiam nors kitam kambary. Gal net poroj kambarių.

Kvatodamas jis jausmingai spustelėjo krūtis.

– Apie ką, sakei, tas prologas? – paklausė ir ištraukęs rankas iš jos delnų patraukė durų link.

Marisa nusivylusi suniurnėjo:

– O aš maniau, kad tokiam pasiūlymui neatsispirsi...

– Labai gundantis, garbės žodis, bet jei nedalyvausime vakarienėje, kils įtarimų.

– Tu teisus. Neerzinkime žmonių užuominomis, kad vis dar elgiamės tarsi jaunedžiai, kuriems rūpi vakarus leisti be liudininkų.

– Nors, šiaip jau, tai su tiesa neprasilenkia.

– Bet?..

– Bet sykiu turime ir profesinių pareigų, tu pati puikiai žinai. Labai svarbu niekam neleisti pamiršti, kad apie „Matherly Press“ ir toliau dera kalbėti esamuoju ar būsimuoju, bet ne būtuoju laiku.

– Todėl neriamės iš kailio ir dalyvaujame visuose leidybininkų vakarėliuose, kokie tik Niujorke organizuojami, – išbėrė ji tarsi seną, nusibodusią maldele.

– Būtent.

Jų darbotvarkės buvo sklidinai prirašytos visokių pusryčių, priešpiečių, vakarienių, priėmimų ir kokteilių pobūvių. Nojaus galva, be galo svarbu, beveik privaloma juodviem sukiotis įvairiuose literatų sluoksniuose, ypač žinant, kad jos tėvas jau nebeįstengė visko aprėpti.

Pastaruoju metu Danielis Materlis jau nebebuvo toks aktyvus. Jis nebedalyvavo daugybėje leidybininkų susitikimų. Nebepriėmė kvietimų sakyti kalbų, nors prašymų srautas nesilpo. Viešbutis „Four Seasons“ jau kasdien telefonu teiraudavosi, ar Danielis ketina atvykti pietų prie jam rezervuoto staliuko, ar jį galima skirti kitiems.

Beveik penkis dešimtmečius Danielis tryško jėga, su kuria buvo sunku nesiskaityti. Jo vadovaujama „Matherly Press“ viešpatavo leidybos pramonėje, diktavo kryptis, pirmavo bestselerių sąrašuose. Jo vardas namie ir užsienio rinkose tapo knygų leidybos sinonimu. Jis buvo tikras Džagernautas, kuris vis dėlto pastaraisiais mėnesiais sąmoningai mažino pagreitį.

Kita vertus, Danielio sprendimas viena koja pasitraukti į pensiją nereiškė nei leidyklos žlugimo, nei susilpnėjimo. Nojaus nuomone, gyvybiškai svarbu tuo įtikinti leidybos pasaulį. Jei dėl to verta keliskart per mėnesį dalyvauti apdovanojimų pokyliuose, jis buvo pasiryžęs aukotis.

Nojus dirstelėjo į savo laikrodį.

– Per kiek laiko apsisuksi? Reikėtų perspėti vairuotoją, kada nusileisime apačion.

Marisa kapituliudama atsiduso.

– Duok man dvidešimt minučių.

– Būsiu dosnus – trisdešimt, – ir uždarydamas duris pasiuntė jai oro bučinį.

Vis dėlto Marisa tą pačią akimirką nepuolė rengtis. Pirma ji paprašė sekretorės surinkti vieną numerį. Jai toptelėjo dar vienas būdas, kaip galima pamėginti surasti „Pavydo“ autorių.

Laukdama, kol sekretorė prisiskambins, ji žiūrėjo į vaizdą pro langus. Šie nuo grindų kilo beveik iki pat lubų ir užėmė visą pietrytinį kabineto kampą. Manhatano centras grimzdo į vidurvasario

sutemas. Saulė užlindo už dangoraižių, užklodama gatves ankstyva, netikra prieblanda. Languose jau žiebėsi šviesos, ir atrodė, kad granto sienos ėmė mirksėti. Marisa matė, kaip už kaimyninių pastatų langų tarnautojai baigia darbo dieną.

Dėl vietos magistralėse rungėsi iš darbo ir į teatrus skubančių automobilių srautai. Taksistai kovojo dėl kiekvieno plyšelio, įsiterpdami, regis, į neįmanomai siaurus tarpus tarp autobusų ir sunkvežimių. Tarsi savižudžiai viščiukai tarp automobilių dviračiais šaudė kurjeriai. Aplink savo ašį besisukančios durys ant sausakimšų šaligatvių pylė vis naujus spiečius žmonių, o šie, nešini lagaminais ir parduotuvių krepšiais, varžėsi dėl erdvės.

Amerikos alėjoje prie „Radio City“ miuzikholo rikiavosi eilė – čia šįvakar koncertuos Tonis Benetas. Ji, tėvas ir Nojus gavo po specialų, garbiems svečiams skirtą kvietimą, bet buvo priversti atsisakyti, nes laukė literatūrinių apdovanojimų pokylis.

Pats metas rengtis, pagalvojo ji, bet tą akimirką suskambo telefonas.

– Jungiu, – pranešė sekretorė.

– Ačiū. Bėk namo, gali nelaukti. Iki rytdienos! – atsisveikino su ja Marisa ir paspaudė žybsintį mygtuką ant telefono aparato. – Alio?

– Čia – šerifo pavaduotojas Dvaitas Haris. Klausau...

– Sveiki, šerife Hari. Dėkoju, kad radote man laiko. Esu Marisa Materli Rid.

– Pakartokite?

Pakartojo.

– Aha...

Marisa luktelėjo, leisdama jam ko nors paklausti ar įsiterpti, bet pareigūnas tylėjo, tad ji perėjo tiesiai prie reikalo.

– Ieškau vieno žmogaus. Asmens, kuris, mano manymu, tikriausiai gyvena Šv. Onos saloje.

– Ji priklauso mūsų apygardai.

– Džordžijos valstijoje, ar ne?

– Taip, ponias, – išdidžiai patvirtino.

– Ar Šv. Ona iš tikrųjų yra sala?

– Anokia ten sala – trupinėlis tikras. Nors šiaip jau, taip, tai sala. Mažiau nei už keturių kilometrų nuo kranto. Ko ieškote?

– Žmogaus, kurio inicialai P. M. E.

– P. M. E.?

– Ar teko su kuo nors tokiu susidurti?

– Nepasakyčiau, poniam. Ar tai jis, ar ji?

– Deja, nežinau.

– Nežinote? Na jau, na jau... – po kelių akimirų pareigūnas paklausė: – Jei nežinote, ar tai vyras, ar moteris, ko jums iš jo reikia?

– Ieškau darbo reikalų.

– Darbo?

– Taip, darbo.

– Nieko sau...

Akligatvis. Marisa pamėgino dar kartą ką nors išspausti:

– Gal vis dėlto ką nors tokiomis inicialais pažįstate arba teko girdėti?..

– Ne.

Pokalbis neteko prasmės, o jai skirtas pusvalandis tirpo.

– Ačiū ir dovanokit už sutrukdyimą, šerife Harisai.

– Nieko, nieko.

– Gal sutiktumėt užsirašyti mano vardą ir telefono numerius?

Jei kartais ką nors su tokiomis inicialais prisimintumėte arba sužinotumėte, būčiau dėkinga...

Užsirašęs numerius, šerifas paklausė:

– Paklauskite, poniam, jei kalbame apie nusuktus alimentus, neeilinį arešto orderį ar ką nors panašaus, tai norėčiau...

– Ne, ne! Visa tai neturi nieko bendro su teisiniais dalykais.

– Vadinas, darbo reikalai?

– Būtent taip.

– Tai gerai, – jo balse pasigirdo aiškus nusivylimas. – Gaila, kad negaliu padėti.

Dar kartą padėkojusi, ji užrakino kabinetą ir nukūrė koridoriumi į moterų tualetą, kur nuo pat ryto kabojo jos kokteilinė suknelė.

Marisai dažnai tekdavo darbe persirengti vakariniais drabužiais, tad užrakinamoje spintelėje laikė visus būtinus tualetu reikmenis ir kosmetiką. Dabar visa tai labai pravertė.

Sutikęs ją prie lifto po penkiolikos minučių, Nojus pratisai švilptelėjo ir pabučiavo į skruostą.

– Įspūdinga permaina. Grynas stebuklas – atrodoi stulbinamai.

Juodviem leidžiantis liftu, ji žvilgtelėjo į savo atspindį metalinėse duryse ir pripažino, kad pastangos nenuėjo perniek. Gal žodžiu „stulbinamai“ jis mažumėlę ir persūdė, bet, palyginti su ankstesne išvaizda, dabar ji atrodė puikiai.

Šiam vakarui ji išsirinko spanguolių spalvos aptemto šilko suknelę su siaurutėmis petnešėlėmis ir piltuvėlio pavidalo iškirpte. Kadangi vakaras buvo gana iškilmingas, įsisegė žirnio dydžio deimantinius auskarus ir pasiėmė krištoliukais nusagstyta „Judith Leiber“ studijos peteliškės pavidalo rankinę, padovanotą tėvo per Kalėdas. Per petį persimetė pašminos šalį, kuri grįždama iš tarptautinės Frankfurto knygų mugės nusipirko Paryžiuje.

Pečius siekiančius plaukus susegė palei kaklą į laisvai krintančią uodegytę. Netikėtai tokia šukuosena pasirodė elegantiška ir rafinuota, nors iš tiesų tebuvo išeitis iš beviltiškos padėties. Ji paryškino akių šešėlius, apvedžiojo lūpų kontūrus pieštuku ir nutvieskė jas blizgesiu. Slėpdama statulos blyškumą, veidą, skruostus, smakrą, kaktą ir iškirptę brūkštelėjo bronzos tviskančia pudra. O tikras inžinerijos stebuklas – krūtis pakelianti liemenėlė – gundomai praturtino suknelės dekoltė.

– ...pasirodė jo palydovė dirbtiniais papais ir įdegimu...

Lifto durys atsivėrė pirmajame aukšte. Žengtelėjęs į šalį ir praleisdamas ją pirma savęs, Nojus įsistebeilijo smalsiu, sutrikusiu žvilgsniu.

– Dovanok, ar man pasigirdo?..

Ji tyliai sukikeno.

– Neimk į galvą. Prisiminiau ištrauką iš vieno rankraščio, kurią šiandien perskaičiau...